

Det Anarkistiska Biblioteket

Krypare

Hinke Bergegren

Hinke Bergegren
Krypare
1905

Tidningen Brand #2½ 1905

sv.anarchistlibraries.net

1905

Med anledning af prokurator Johnssons afrättning hade det finska prästeståndet en debatt, under hvilken herr Valle och Schroderus ville till protokollet afgifva sitt högsta beklagande af det skedda. Sådan är alltid kryparens sed: att ta afstånd, och göra det i tid och otid, utan att någon människa frågat efter deras höga beklagande.

»Social-Demokratens» redaktör, hr Hjalmar Branting, hör till detta slags försiktighets-politiker. Men han har tillika den tråkiga ovanan, att vilja ständigt spela skolmästare, en roll som gör honom enbart löjlig. Nu hände att Stockholms-klubbarne den 5 dennes hade ett offentligt möte, där jag var anmodad hålla föredrag, och att sedan följde en demonstration, som gaf hufvudstadens angifvare- och kristliga förfäelsepress att tjuta värre än ilska hundar som fått smörj.

De samhällsbevarande hade fällt sin dom. Hr Branting var tvungen att - ta afstånd. Icke från de samhällsbevarande - åh, bevara oss milde herre etc. - nej, från de entusiastiska demonstranterna. Och som han icke visste något om mötet - ty tidningen var så upptagen af de speciella öfverklassnöjena »Nordiska spelen», att den ej kunde skicka någon referent till det stora arbetaremötet i A-salen, - så citerade han prästtidningen »Vårt land» (och fick äfven ett välförtjänt erkännande för sitt vackra förhållande). Men hr Branting låter tydligt påskina, att han ej är säker på, att den värda kollegan refererar alldeles sannfärdigt; och ändock gör han sina reflexioner öfver det citerade samt anfäller föredragshållaren för de citat, som hr Branting själf icke litar på äro riktiga. Detta tillvägagångssätt är karaktäristiskt för den hederliga pressen.

För att sedan visa att han icke står ensam bland socialdemokratiska »gentlemän», inför han i »Soc-D.» hr V. Rydén's resonnerande om saken, han som också angriper föredraget, hvilket han icke hört utan blott känner af tidningar, hvilkas uppgifter han själf påvisar äro opålitliga. Och sådana motståndare är det, man vill, jag skall svara!

Nå, jag vill då börja med att öppet erkänna, att jag icke vill eller kan beklaga att usla strejkbrytare få smörj. Ja, att jag menar, att våra Sörvikskamrater, som nu dömts till 35 månaders fängelse, endast ha gjort, hvad som striden ofta kräfver. Däremot beklagar jag djupt dem och deras familjer, hvilka skola så

hårt straffas.

Brackorna af alla färger må skria så högt de gitta, - ärliga och vakna arbetare skola förstå mig, därför att jag uttalar deras egna tankar.

Och icke heller lär någon socialist vara emot, att, då officerare, dessa som mottaga aflöning för att öfva sig och öfva andra i brodermord, i sin högmodiga förtryckhet vilja och få sätta sig öfver den allmänna lagen, vi måste tänka på ett sätt att försvara oss. Jag berättade i mitt föredrag, att några af människoslaktaryrket förgripit sig på en af våra kamrater, som spridde löpsedlar om mötet bland soldaterna, och jag framhöll, att alltså måste vi, om de tänkte så fortsätta, se till, om ej vi borde införa den propagandan att svara med samma taktik.

»O...o.....o nej!» bråka alla samhällsbevarande får, af alla färger.

»Vi ha lagen och skola fordra reformer, om lagen icke är tillräcklig.»

Och det säga t.o.m. de, som själfva alltid predika om - klasslagstiftningen. Må de erinra sig sina egna ord vid högtidliga tillfällen: att lagarne stiftas af de härskande till de härskandes förmån.

De förtryckta måste således vara betänkta på, att stifta sina egna lagar, om de sa att de skändliges öfvergrepp gå för långt.

Socialdemokraterna Branting och Rydén morra, - de och polisen.